

1937-1938

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XVII.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Curierul
Misionar
1937 - 1938

Adunarea Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua Șaptea, ținută în San-Francisco, California, la care au luat parte delegați din lumea întreagă. Toți aceștia au plecat de aci cu inimile pline de însuflețire pentru terminarea lucrării lui Dumnezeu în această lume, în această generație.

Ora misionară din primul Sabat

2 Ianuarie, 1937

PROGRAM

1. Cântare de deschidere.
2. Rugăciune.
3. Cor.
4. Raportul lucrării misionare din luna trecută.
5. Studiu biblic: „Modelul divin“.
6. Cântare specială, instrumentală sau vocală.
7. Lectură: Un plan simplu pentru câștigare de suflete.
8. Indemnuri pentru o mai intensă activitate misionară.
9. Comunicări.
10. Cântare de închidere.
11. Rugăciune.
12. Cor.

Notă către cititori

Acesta este primul Sabat din anul cel nou în care am pășit. Primul Sabat al fiecărei luni este consacrat Misiunii Interne. Asupra noastră apasă o grea răspundere pentru misiunile externe, dar chiar în Diviziunea noastră avem milioane de suflete neavertizate. Iată aci o listă care arată numărul ne-advenștilor din câmpurile Diviziunii noastre:

Uniunea Franco-Belgiană.	48.823.200
„ Jugoslavă	15.000.000
„ Română	18.000.000
„ Elvețiană	4.000.000

„ M. Iberică	29.033.000
„ M. Italiană	43.000.000
„ M. Nord-Africană	16.000.000
„ M. Mad. Mauriciu	4.640.000
Misiunea Africa ecuatorială fr.	2.400.000
Insulele Cap-Verde	142.000

Datoria voastră de conducători misionari este de a pregăti pe membri voștri pentru această lucrare de avertizare și câștigare de suflete.

Departamentul Misiunii Interne.

„Modelul divin“

1. Care este clădirea lui Dumnezeu astăzi?
„In El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul“. Efes. 2, 21.

2. Din ce este clădit acest templu?
„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească“. 1 Petru 2, 5.

„Noi suntem zidiți ca pietre vii, și fiecare piatră trebuie să dea lumină. Orice creștin este asemănat cu o piatră prețioasă, care prinde slava lui Dumnezeu și o reflectează“. — „Mărturii“, Vol. VI, p. 435.

3. Ca și tipul său din Vechiul Testament, după care model trebuie să fie zidit și acest templu spiritual?

„Ia seama să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte“. Ebrei 8, 5.

4. In loc să lucreze prin îngeri spre a așeza și alte pietre în acest templu, prin cine lucrează Dumnezeu?

„Dumnezeu nu alege îngeri cari n'au căzut niciodată ca reprezentanți ai Săi între oameni, ci ființe omenești, oameni cu aceleași slăbiciuni ca și cei pe cari caută să-i salveze“. — „Faptele Apostolilor“, p. 134.

5. Care este planul lui Dumnezeu cu orice suflet care este adus în împărăție?

„Fiecare ucenic adevărat este născut în împărăția lui Dumnezeu ca misionar“. — „Hristos, Lumina lumii“, p. 158.

„Cel care devine copil al lui Dumnezeu, trebuie să se considere de aci înainte ca o verigă în lanțul lăsat pentru salvarea lumii, una cu Hristos în planul Său de har, mergând împreună cu El să caute și să salveze pe cei pierduți“. — „Ministry of Healing“, p. 105.

„Este o lege veșnică a lui Iehova că cel care primește adevărul de care are nevoie lumea trebuie să se considere obligat de a vesti acest adevăr“. — „Mărturii“, Vol. VII, p. 13.

6. Cu ce scop organizează Dumnezeu o biserică în această lume?

„Biserica lui Hristos de pe pământ a fost organizată pentru scopuri misionare“. — Idem, Vol. VI, p. 29.

7. Ce parte din membrii ei ar trebui să lucreze ca misionari?

„Dumnezeu dorește să vadă întreaga Biserică chibzând planuri și mijloace prin cari cel de sus

și cel de jos, cel sărac și cel bogat, să poată auzi solia adevărului". — Ibidem.

8. Trebuie să se angajeze cineva în chip personal în această lucrare?

„Dumnezeu așteaptă serviciu personal din partea fiecărui ins căruia El i-a încredințat o cunoștință despre adevărul pentru timpul acesta". — Idem, Vol. IX, p. 30.

„Hristos încredințează urmașilor Săi o lucrare individuală — o lucrare ce nu poate fi săvârșită de altcineva. Lucrarea pentru bolnavi și săraci, ducerea Evangheliei celor pierduți, nu trebuie să fie lăsată pe seama Comitetelor sau a carității organizate. Răspunderea individuală, efortul individual, jertfirea personală, este cerința Evangheliei". — „Pe urmele Marelui Medic", p. 147.

9. Atunci pentru ce sunt Evangheliștii?

„In loc de a ține pe predicatori pentru Comunități cari cunosc deja adevărul, membrii Comunităților să zică acestor lucrători: „Duceți-vă și lucrați pentru sufletele cari pier în întunec". — „Mărturii", Vol. VI, p. 30.

„Hristos vrea ca servii Săi să fie educatori ai Comunității în lucrarea de vestire a Evangheliei. Ei trebuie să învețe pe membrii bisericii cum să caute și să mântuiască ce era pierdut". — „Hristos, Lumina lumii", p. 700.

10. Când ar trebui să se dea această îndrumare în lucrarea misionară?

„Oridecâteori se întemeiază o Comunitate, toți membrii trebuie să se angajeze în chip activ în lucrarea misionară". — „Mărturii", Vol. VI, p. 296.

„De îndată ce o Comunitate este organizată, predicatorul trebuie să pună pe membri la lucru". — Idem, Vol. VII, p. 20.

11. Cum pot cunoaște membrii ce fel de lucrare trebuie să facă?

„Oricui se adaugă rândurilor prin convertire trebuie să i se arate postul datoriei sale". — Idem, p. 30.

„Cel mai bun ajutor pe care predicatorii pot să-l dea membrilor Comunităților noastre nu este de a tot predica, ci de a face planuri pentru a-i pune la lucru. Dați fiecăruia să facă ceva pentru alții". — Idem, Vol. IX, p. 82.

„Puneți lucrarea în mâinile lor". — „Un apel către Comunitățile noastre", p. 11.

12. Așa dar cine sunt uneltele lui Dumnezeu pentru îndeplinirea lucrării Sale?

„Orice adăugire la Comunitate ar trebui să fie încă un factor pentru aducerea la îndeplinire a planului de mântuire". — „Mărturii", Vol. VII, p. 222.

13. Este potrivită organizația misionară?

„In Comunitate trebuie să se facă o lucrare bine organizată, pentru ca membrii ei să poată înțelege cum să împărtășească lumina și altora". — Idem, Vol. VI, p. 435.

14. Ce subîmpărțiri trebuie să se facă în Comunitate?

„Formarea de mici grupe ca bază a lucrării creștine mi-a fost prezentată de Cel care nu poate să greșească". Idem, Vol. VII, p. 21. 22.

„In fiecare Comunitate să fie grupe de lucrători bine organizate cari să lucreze în împrejurimile acelei Comunități". — „Serviciu creștin", p. 72.

„Să se formeze grupe de lucrare în Comunitățile noastre". — „Mărturii", Vol. VII, p. 21.

„Dacă Comunitatea are un mare număr de membri, faceți ca membri să se formeze în grupe mici. . . . Ei să se organizeze într'o grupă de lucrători". — Idem, Vol. VII, p. 22.

15. „Tinerii Misionari Voluntari iau parte la această lucrare?

„Tineri și tinere, oare nu puteți forma voi grupe, și, ca soldați ai lui Hristos, să vă înrolați în lucrare?" — „Serviciu creștin", p. 34.

16. Ce ar trebui să facă comitetul misionar sau comitetul Comunității?

„Acei cari au supravegherea spirituală a Comunității trebuie să născocească planuri și mijloace prin cari să se dea o ocazie oricărui membru al Comunității ca să aducă la îndeplinire o parte în lucrarea lui Dumnezeu". — „Mărturii", Vol. IX, p. 116.

17. Trebuie să dea ei și Cercului Tinerimii însărcinarea sa?

„De ce nu se consfătuiesc supraveghetorii Comunității ca să facă planuri prin cari tinerii și tinerele să poată fi instruiți să pună la lucru talentele cari le-au fost încredințate". — „Un apel către Comunitățile noastre", p. 16.

18. De unde să luăm lucrători pentru acest fel de lucrare?

„„Indată ce Comunitățile sunt întemeiate, trebuie să li se arate faptul că chiar dintre ei trebuie să fie aleși aceia cari să ducă adevărul și altora, și să înființeze noi Comunități; de aceea ei trebuie să lucreze cu toții, și să cultive în gradul cel mai înalt talentele pe cari Dumnezeu li le-a dat". — „Mărturii", Vol. III, p. 205.

„Căutați și desvoltați talentele în Comunitate". — Idem, Vol. IX, p. 117.

19. Are Biserica un teritoriu hotărît și o răspundere față de acesta?

„Oriunde se întemeiază o Comunitate, toți membrii trebuie să se angajeze în chip activ în lucrarea misionară. Ei trebuie să viziteze orice familie din împrejurimi, și să cunoască starea ei spirituală". — Idem, Vol. VI, p. 296.

„El chiamă Comunitățile să ia asupra-le datoria încredințată, ținând sus stindardul adevăratei reforme în propriul lor teritoriu, și lăsând pe lucrătorii formați și cu experiență să înainteze în câmpuri noi". — Idem, Vol. VI, p. 292.

„Credincioșii din aceste orașe trebuie să lucreze

pentru Dumnezeu în apropierea locuințelor lor". — Idem, Vol. IX, p. 128.

20. Care este făgăduința, dacă Biserica urmează „după chipul care i-a fost arătat pe munte?”

„Dacă membrii noștri vor lucra după lumina dată în aceste câteva cuvinte de îndrumare, vom vedea cu siguranță mântuirea lui Dumnezeu. Minunate redeșteptări vor urma. Păcătoșii vor fi

convertiți, și multe suflete vor fi adăugate Bisericii". — Idem, Vol. VIII, p. 246.

21. Este aceasta o chestiune importantă?

„Trebuie să se țină seama că subiectul acesta cuprinde în sine urmările cele mai importante. Viitorul nostru pentru veșnicie este în joc". — Idem, Vol. VI, p. 431.

Henry F. Brown

Un plan simplu pentru câștigare de suflete

Măreață este răsplata câștigătorului de suflete. Planul Maestrului este ca această bucurie să fie simțită nu numai de predicator, ci și de orice membru al Comunității. Planul Său este ca predicatorii și slujbașii Comunității să îndemne și pe mulți alții să se unească cu ei în lucrarea de câștigare de suflete pentru Hristos.

„Mulți ar fi doritori să lucreze, dacă ar fi învățați cum să înceapă". — „Pe urmele Marelui Medic", p. 149. Este de mare importanță ca începutul să se facă bine. Temelia oricărei lucrări misionare adevărate este o sarcină personală pentru un suflet. După cum este regula, sufletele se nasc câte unul; și cineva trebuie să lucreze pentru ele.

Nicio altă activitate omenească nu poate să ia locul acestei poveri sfinte pentru un suflet. Această sarcină va fi pusă asupra noastră numai dacă o căutăm în rugăciune stăruitoare. Și aceasta ne va duce la rugăciune și mai stăruitoare. Cu o stăruință neobosită, ațintiți-vă atenția „asupra unui suflet după altul, zicând: „Doamne, ajută-mă să salvez acest suflet". — „Mărturii", Vol. VI, p. 413.

Când cineva a primit dela Dumnezeu această însărcinare specială pentru un suflet, el trebuie să caute un conlucrător — pe cineva cu care să împărtășească sarcina de rugăciune și mijlocire. Chemarea divină la o astfel de părtășie se găsește în Mărturii, Vol. VII, p. 21: „De ce nu simt credincioșii o mai adâncă și o mai serioasă grijă pentru aceia cari sunt fără Hristos? De ce nu se întrunesc doi sau trei și să se roage lui Dumnezeu pentru mântuirea unui suflet, și apoi pentru mântuirea altuia? Să se formeze grupe de lucrare în Comunitățile noastre. Diferite persoane să se unească la lucru ca pescari de oameni".

Această mică grupă de rugăciune de „doi sau trei" cari simt o sarcină deosebită pentru anume suflete, se va aduna laolaltă din timp în timp cu singurul scop de a se ruga stăruitor pentru numele de pe lista lor de rugăciune. Dorința lor pentru convertirea sufletelor pentru cari se simt împovărați îi îndeamnă la o cercetare cu atenție a inimilor lor ca să vadă dacă nu cumva vreun păcat împiedecă răspunsul la rugăciunile lor. Indată ce

Spiritul lui Dumnezeu descopere pietre de poticnire, ei trebuie să le dea laoparte din cale. Atunci răspunsul va veni în chip hotărît, făcând ca inimile lucrătorilor să se cutremure de o bucurie cerească.

Despre planul acesta cetim: „Formarea de mici grupe ca temelie a lucrării creștine mi-a fost prezentată de Cel care nu poate greși". Idem, Vol. VII, pp. 20, 21. Observați că aceasta este baza, temelia. Membrii Comunității cari se unesc în aceste mici grupe de rugăciune ca să se roage pentru anumite suflete vor avea dorința să primească îndrumări cu privire la cele mai bune metode de câștigare de suflete. Spre a satisface această nevoie ar trebui să se organizeze clase, cari să fie învățate „cum să țină lecturi biblice, cum să conducă clasele școlii de Sabat, cum să ajute în modul cel mai efectiv pe cei săraci și cum să îngrijească de bolnavi, cum să lucreze pentru cei neconvertiți. Ar trebui să fie școli sanitare, școli unde să se învețe arta culinară, și clase pentru diferite ramuri de activitate misionară. N'ar trebui să fie numai învățătură, ci și lucrarea reală sub conducerea unor instructori cu experiență. Lăsați pe instructori să meargă înainte și să lucreze între oameni, apoi alții, unindu-se cu ei, vor învăța din exemplul lor". — „Pe urmele Marelui Medic", p. 149.

Planul cu aceste grupe de rugăciune în legătură cu adunările evanghelistice aduce rezultate binecuvântate. Este de cea mai mare importanță. Iată solia care a fost trimisă către membrii Comunităților noastre dintr'un oraș mare unde adunările în corturi erau în plin progres: „Este bine ca adunarea din Los Angeles să aibă zilnic ore de rugăciune pentru lucrarea care se face. Domnul va da binecuvântarea Sa membrilor Comunității cari iau parte în felul acesta la lucrare, adunându-se zilnic în grupe mici ca să se roage pentru succesul său. În felul acesta credincioșii vor căpăta har pentru ei înșiși, și lucrarea Domnului va înainta. Aceasta este calea pe care trebuie să mergem: Noi ne-am rugat pentru sufletele noastre și pentru aceia cari mergeau la lucru. Domnul Isus dă asigurarea că acolo unde se adună doi sau trei în Numele Său, El este în mijlocul lor ca să-i binecuvinteze. Să se facă mai puțină vorbire, și mai

multă rugăciune sinceră și stăruitoare". — „Review and Herald“, 20. Dec. 1906, p. 7.

Din experiență personală putem să spunem că unele dintre cele mai minunate experiențe în câștigarea de suflete pe cari le-am făcut vreodată au venit ca rezultat al împlinirii acestui plan. Și este surprinzător cât de repede pot să fie transformați în adevărați câștigători de suflete membri neînvățați și fără experiență, numai dacă sunt gata să urmeze acest plan. În legătură cu lucrarea noastră evanghelistică în oraș, noi organizăm clase pentru membrii Comunității ca să învețe cum să țină studii biblice și cum să îngrijească de bolnavi. Dar ceea ce prețuiește cel mai mult pentru o reală câștigare de suflete, — ceea ce constituie fundamentul pentru oricare altă metodă, — este acest plan simplu cu mici grupe de rugăciune.

Vreun frate sau vreo soră care citește aceasta ar putea spune: „Cum să încep?“ — Răspunsul este simplu. „Incepeți să vă rugați pentru suflete“, — „Mărturii“, Vol. I, p. 513.

Rugați pe Dumnezeu ca să vă dea o însărcinare hotărâtă pentru un suflet. Poate că sunt unii cari au apostaziat, — unele oi sărmene, rătăcite. Când vă rugați lui Dumnezeu pentru aceste suflete, cereți Domnului ca să vă dea un conlucrător care să împartă povara cu voi. Vorbiți despre chestiunea aceasta cu cel pe care Dumnezeu vi-l aduce în minte, hotărâți un anumit timp când puteți să vă adunați pentru rugăciune și mijlocire. Aceasta ar trebui să aibă loc cel puțin odată pe săptămână. Prindeți-vă cu putere de făgăduința: „Dacă ei se roagă și lucrează în numele lui Hri-

stos, numărul lor va crește, pentru că Mântuitorul zice: „Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri“. — „Mărturii“, Vol. VII, pag. 22.

Când numărul membrilor dintr'o grupă s'a ridicat la patru sau la cinci, despărțiți această grupă în două. Repetați procesul mereu mereu, până când orice membru al Comunității este cuprins în cercul de rugăciune. Fiți atenți ca să nu măriți numărul grupelor înainte de a avea conducători consacrați — aceia cari simt o adevărată povară pentru anumite suflete și cari știu cum să se roage cu și pentru alții.

„Alegeți un suflet și încă altul, căutând zilnic călăuzire dela Dumnezeu, punând totul înaintea Lui în rugăciune stăruitoare, și lucrând cu înțelepciune de sus. Dacă faceți aceasta, Dumnezeu vă va da Spiritul Sfânt ca să convingeți și să converțiți un suflet“. — „Mărturii“, Vol. VI, pp. 80. 81.

Planul cu grupa de rugăciune, schițat în acest articol este foarte simplu. Dar cetim: „Metodele cele mai simple de lucrare trebuie să fie chibzuite și puse în aplicare în Comunități“. — Idem, pag. 433. „Legile Impărăției lui Hristos sunt așa de simple, și cu toate acestea așa de desăvârșite, că adăugirile făcute de om, vor provoca confuzie. Și cu cât planurile noastre pentru slujirea lucrării lui Dumnezeu sunt mai simple, cu atât mai ușor le vom aduce la îndeplinire“. — Idem, Vol. VII, pag. 215.

W. D. Franzee

Primejdia căsătoriei creștinilor cu necredincioșii

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși — zice Sf. Scriptură. Căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunecul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Beliar? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?“ 2 Cor. 6, 14. 15.

Multe evenimente din viața omului au importanță, dar evenimentul căsătoriei are mai multă importanță decât toate, deoarece, căsătoria își întinde influența ei, atât asupra vieții de acum, cât și asupra vieții viitoare.

Insoțirea conjugală joacă un mare rol, și efectuarea ei este un moment hotărâtor pentru viața unui om. De aceea, înainte ca tinerii să-și dea cuvântul de a se uni în căsătorie, trebuie să-și dea bine seama de înalta lor chemare. Ei trebuie să-și ia timp să cugete serios asupra pasului hotărâtor pe care voiesc să-l facă și să nu se grăbească.

Un sfat înțelep zice: „Când pornești pe apă, să te rogi odată; când pornești la războiu, să te rogi de două ori; iar, când pornești să te căsătorești, să te rogi de trei ori“.

Sunt fete tinere cari se feresc să meargă cu căruța, de

teamă ca nu cumva să se sperie calul; se feresc să plutească cu barca pe apă, de teamă ca nu cumva să se răstoarne barca; se feresc să se urce la vreo înălțime oarecare, de teamă să nu se prăbușească; însă, mai nu s'a văzut vreodată — decât poate foarte rar — ca o tânără să se teamă de căsătorie.

Dacă cele mai multe căsătorii dau greș, aceasta se întâmplă din cauză că se contractează în mod pripit. Afară de aceasta, mai există o mulțime de alte motive pentru care un mare număr de căsătorii nu merg bine. Dintre toate, unul foarte caracteristic vremurilor grele în care trăim, este: *goana după avere*.

Nu de mult un ziar american, a publicat următorul anunț: „Sunt proastă. N'am decât școala primară. Nu sunt nici măcar citită. Sunt capricioasă, am nervi sensibili și șchio-pățez. Am în schimb 300.000 dolari (circa 50 milioane lei). Vreau să mă mărit cu un titrat frumos“. La adresa indicată în ziar au venit 648 scrisori de cerere în căsătorie, dela titați universitari. Iată, o adevărată goană după avere. Cazuri

asemănătoare se întâmplă des în lumea de astăzi. Materialismul a pus stăpânire pe oameni în mod uimitor.

Intr'un alt ziar, am citit un alt anunț — cu totul contrariu celui citat mai sus — din partea unui văduv doritor de a se recăsători, care, probabil, în prima lui căsătorie făcuse experiențe destul de triste. El sună: „Copiii mei au sburat! Din casa mea lipsește mână de femeie. Am 52 ani, posesor de moșie, creștin, văduv. Aș dori să mă căsătoresc, dacă aș găsi o femeie *dornică de pace*. O *Xantipă* nu aș lua chiar dacă ar avea miliarde. O femeie *cu firea blândă* este cea mai mare *comoară* pe pământ. O astfel de femeie caut, ci nu bani”.

Pornind să se căsătorească, foarte puțini bărbați caută femeii „*dornice de pace*”, „*cu firea blândă*”, *cea mai mare comoară pe pământ*”. Mai rari sunt cei cari se feresc de a se căsători cu o „*Xantipă*”. (Xantipa, a fost soția unui înțelpt din vechime, Socrate. Această femeie era răutăcioasă și cicălitoare din cale afară. Răutatea ei a devenit proverbială).

Astăzi nu se mai caută „omul ascuns al inimii, în curăția neperitoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. Astăzi se caută bunuri materiale, avere, bani; se caută rang, poziție, frumusețe, părându-se că în acestea constă fericirea. După cuvântul Sfintei Scripturi însă, numai „cine găsește o femeie bună, găsește fericirea”; o astfel de femeie „este un dar pe care îl capătă dela Dumnezeu. Casa și averea le moștenim dela părinți, dar o femeie pricepută este un dar dela Dumnezeu”. Cu drept cuvânt s'a spus că, femeia bună este un astfel de capital fundamental pe care avându-l, niciodată în viață nu poți fi expus la faliment.

Cineva povesti unui filosof toate însușirile soției sale: frumusețe, avuție, spirit, noblețe, legături de rudenie, educație. Și filosoful, la fiecare însușire nouă amintită, scria câte un zero. În sfârșit bărbatul adaugă, că ea are o *fire blândă*. Atunci filosoful puse cifra 1 înaintea acestor zeruri, cari numai așa primiră o mare valoare (un milion).

Un mare pedagog zice: „Cea mai mare și mai grea lucrare, este, de a ajunge să ai o căsătorie fericită”. După o mărturie, „nu există o căsătorie la sută care să fie fericită, care să poarte întărirea lui Dumnezeu, și care să pună pe soți într-o poziție mai bună ca să-L preamărească”.

Dacă privim la origina sa, căsătoria este o instituție dumnezeiască prin care un bărbat și o femeie se leagă să trăiască împreună toată viața lor. Este o instituție fundamentală, deoarece, atât bărbatul cât și soția, își concentrează reciproc unul într'altul toate speranțele și iluziunile lor familiare. Câtă nevoie este deci, ca cei doi să cugete bine la însemnătatea și seriozitatea pasului pe care voiesc să-l facă. E nevoie să-și studieze caracterul, pentru a se cunoaște cât mai bine posibil, căci, fără îndoială, adevărata fericire a unei familii, atârnă de o bună potrivire de caracter. Mărețul ideal al unei căsnicii este cel pus de Dumnezeu chiar dela început: „cei doi vor fi un singur trup; așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup”. Trebuie să se petreacă o împreunare cât mai intimă, o contopire cu totul conștiințioasă a cugetelor și a inimilor. După cum bine s'a spus, într'o căsnicie totul trebuie să fie de acord: ideile, principiile, gusturile.

O așa țintă înaltă poate fi ajunsă printr'o căsătorie „numai în Domnul”, — adică, amândoi viitorii soți să fie de aceeași credință. Diferența confesională constituie o mare piedecă la căsătorie. Soții, oricât de puțin scrupuloși ar fi în ale religiei, tot vor înclina fiecare mai mult către confesiunea sa, rezultând din această cauză desarmonie și turburare în privința înțelegerii lor casnice și a creșterii copiilor. Ei

fac presiune unul asupra altuia, din care cauză copiilor nu li se poate da o educație curat creștinească.

Cu privire la căsătoria creștinilor cu necredincioșii, o mărturie zice: „Niciun temător de Dumnezeu nu se poate uni fără primejdie cu cineva, care nu se teme de El. „Pot oare să umble doi împreună fără să se înțeleagă?” Fericirea și bunul mers al căsniciei, depind de unirea ambelor părți; dar între credincios și necredincios domnește o diferență fundamentală în gusturi, în înclinări și în intenții. Ei servesc la doi domni, între cari, o unire este imposibilă. Oricât de curate și de sincere ar fi principiile cuiva, influența unei tovarășii necredincioase, va avea neîncetat o înclinație de a îndepărta de Dumnezeu. Din această cauză, căsătoria creștinilor cu necredincioșii este interzisă în Biblie. Porunca Domnului sună: „Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși”. „Să nu te încuscrești cu popoarele acestea, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor, și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi; căci ar abate dela Mine pe fiii tăi, și ar sluji astfel altor dumnezei”.

Tinerii și tinerele doritori de a se căsători, trebuie să ceară și să primească sfatul. Să ceară sfatul părinților dacă trăiesc și sunt temători de Dumnezeu; să ceară sfatul bătrânilor și păstorilor sufletești în cari au, și trebuie să aibe, încredere. Să nu meargă însă la ei numai spre a le cere să aprobe dorințele lor, ci pentru a căuta și primi într'adevăr sfaturile lor sincere. Să primească sfaturile bune, părintești, chiar dacă sunt opuse vederilor și pornirilor lor. Dar, mai pre sus de toți aceștia, ei trebuie să ia pe Dumnezeu ca Cel mai bun sfătuitor al lor. Ei trebuie să facă rugăciuni fierbinți și să postească cu credință, ca Dumnezeu să-i călăuzească pe calea cea mai bună, spre întemeierea unui cămin fericit.

O altă mărturie, zice: „Dacă a existat cândva vreo chestiune care trebuie cântărită cu îngrijire, și la care trebuie căutat sfatul oamenilor mai bătrâni și mai cu experiență, apoi este chestiunea căsătoriei. Dacă a avut cineva vreodată nevoie de BIBLIE ca sfătuitoare, dacă a fost cândva nevoie de rugăciune pentru conducerea dumnezeiască, apoi este înainte de ce cineva să facă vreun pas, care leagă pe oameni pentru întreaga viață”.

Tinerii și tinerele trebuie să se ferească de amăgeli; să nu se lase încântați. Să nu caute nici avere, nici rang, nici frumusețe, nici onoare lumească. Să caute în primul rând caracter, să caute „un ajutor care să li se potrivească”; de rest se va îngriji Dumnezeu. Să nu se lase conduși de beția simțurilor și de aparență. Aparența, în cele mai multe cazuri, înșeală, ascunde realitatea și îndepărtează de mult dorita fericire. Există o slăbiciune omenească de a vedea într'o anumită persoană calități și însușiri, pe cari, în realitate, nu le are. E numai o simplă spoială, o aparență înșelătoare; e arta de a ști să se prefacă.

O tânără fată — sunt câțiva ani de atunci — a avut de suportat o încercare destul de serioasă, din care numai cu greu a putut să scape. Era membră a unei Comunități; o fată foarte credincioasă, supusă și ascultătoare. Locuia împreună cu părinții ei, într'o localitate departe de sediul Comunității la vreo câțiva zeci de kilometri. Părinții săi, oameni cum se cade de altfel, dar necredincioși, stăruiau de ea să se căsătorească cu un tânăr cult, de condiție socială bună, dar necredincios și netemător de Dumnezeu.

Auzind de experiențele grele prin care trece acest suflet, ca păstor sufletesc — neputându-mă duce momentan ca să-i ajut în lupta credinței — i-am trimis o scrisoare cu multe sfaturi, în sensul de a nu se lăsa încântată, oricât de bună i s'ar părea partida ce i se prezintă. Am îndemnat-o să rămână statornică în credință și să nu părăsească calea

principiilor sfinte ale adevărului dumnezeiesc. Nu după mult timp, am primit dela dânsa ca răspuns următoarea scrisoare:

„Mult iubite frate F.,

„In primul rând vă doresc multă pace și sănătate dela Tatăl nostru cel ceresc! Veți ști că ieri a fost o săptămână de când am primit scrisoarea dv., de care am avut o bucurie nespusă primind călduroasele sfaturi, pe care cunosc că Domnul v'a dat îndemnul de a mi le da la timp cuvenit. Vă rog foarte mult să mă iertați că nu v'am răspuns la timp. Cauza a fost suferințele cari m'au înnăbușit. Am fost bolnavă, și sunt. Boala mi se trage dintr'o ploaie care m'a apucat venind dela C. spre casă. . . . Mă aflu în cea mai grea stare. . . . Cu ajutorul Domnului, reviu să vă răspund la ceea ce mi-ați scris. Ce ați auzit, e adevărat. Am fost ispitită ca niciodată. Când am venit dea C., încă nu mă mă îmbolnăvisem, îmi spune mama că mă cere în căsătorie un agronom regional, și a trimis vorbă să mă întrebe dacă vreau să mă căsătoresc. După câțva timp tatăl meu se întâlnește cu un unchiu al acestui tânăr, cari îi amintește din nou despre această chestiune. Tatăl meu i-a răspuns că eu sunt adventistă, și că adventiștii nu se căsătoresc decât cu persoane de aceeași credință. El a întrebat: „Ce religie au adventiștii?” Auzind lămuririle date de tatăl meu, a spus că și nepotul său e tot cam adventist: că nu fumează de loc, nu bea să-l tai, nu face nimănui rău. Tatăl meu auzind că se cam nemerește din fapte cu noi, s'a bucurat, și a rămas să mă întrebe pe mine. Mama a început să-mi spună că este un băiat așa, așa, e mai bun ca un adventist; și eu aș zice să nu fugi de el, că e singur, n'are părinți și are leafă bună, și câte și câte vorbe reci. Eu i-am răspuns că ar fi mai bine să tacă din gură și să ne ocupăm de altele necesare pentru suflet. A doua zi mă întâlnesc cu un alt om, care începe să-mi vorbească ca și mama: că e băiat cuminte, și nu măreț, nu bețiv, nu fumător, e tot ca un adventist, și când a auzit de d-ta a fost tare mulțumit și vrea cu toată plăcerea să te ia în căsătorie. . . . Eu i-am răspuns că, dacă îndeplinește ceea ce zice Domnul, nu fug de dânsul.

Diavolul, ca un ispititor, a fost aci și m'a făcut să cuget rău. Și iată ce cuget: n'ar fi greu de convertit băiatul ăsta. Dacă ar renunța la carne de porc și în deosebi la nuntă, mai că m'ar îndupleca. Inșă Domnul care a avut milă de mine și mi-a deschis ochii credinței să pot vedea și cunoaște lumina adevărului său, din nou m'a avertizat printr'un vis foarte caracteristic. Iată ce vis: Se făcea că spălăm rufele cu apă fiartă acasă. După ce le-am terminat, m'am dus cu ele la fântână să le spăl cu apă rece. Spălând acolo plecată pe albie, simții ceva pe cap. Apoi începu a se lăsa pe ochi în jos o voală albă și subțire. Numai decît o luai și o ridicai pe cap prinzând-o cu aculețe. Și ridicând o cămașă în sus, văzui pătată în cinci-șase locuri cu pete negre. Și începui a mă întrista și a zice: e cu neputință să întind eu rufele astea așa murdare pe sfoară. Mai ales că mă numesc mireasă; are să mi se ia în seamă de lumea asta nelegiuită. In zadar mi-am opărit mâinile. Am să mă întorc acasă și să le spăl cum se

cade. Și privind eu la pete, mi se păru un sgomot de cretă, ținând seama de puncte și accente. Când îmi ridic ochii spre oblonul fântânii, văd o cretă într'o mână, cum scria, așa scria de zor și zicea: O, fetiță dragă, așa gătești tu calea Domnului? N'ai auzit că s'a zis: 2 Cor. 6, 14: („Nu vă înju-gați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunerecul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Beliar? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?”); Colos. 2, 8: („Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos”); Colos. 3, 1, 2: („Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”); 1 Tes. 4, 4. 5.: („Fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste, nu în aprinderea poftelor ca neamurile cari nu cunosc pe Dumnezeu”). Simțindu-mă vinovată înaintea Domnului, m'a izbucnit un plâns adânc și plin de durere sufletească, gândindu-mă la cugetele mele cele rele. Apoi m'am dus acasă și am început a muștra pe mama, zicându-i: „Ce vreți să faceți cu mine, mamă? Ce sunt eu? dobitoc, să mă dați de căpăstru?” Apoi am început a deborda sânge, și tăvălindu-mă pe jos, spuneam că dacă nu mă lasă în pace, mor. Mama a zis: „Du-te și-ți spală rufele, și atunci ești liberă. Și după asta m'a sculat mama, că gemeam tare că s'a sculat și dânsa din somn.

Din acest vis mă hrănesc foarte mult fără pic de îndoială. Trebuie să știm cu toții că cugetele omului nu sunt iertate înaintea Domnului, cu atât mai mult faptele nu sunt iertate.

După astea toate am căzut în boală grea. Am fost așa de bolnavă, că vreo trei Sabate am lipsit dela Școala Sabatului. Hoțul de diavol, ca un inamic, a profitat de ocazie, văzându-mă răznită de poporul Domnului, crezând că m'ar putea învinge ușor. Dar a fost respins cu putere de această dată. V'aș fi scris toate câte s'au petrecut cu mine în cursul acestor două luni, dar sunt nevoită să termin, că nu mai pot sta pe scaun de bolnavă. . . .

Iubite frate, vă rog să vă rugați Domnului și pentru mine să mă fac bine, cu toate că merit pedeapsă. A Dv. soră în Domnul, L.”

Această tânără a rămas statornică în credința adevărului, biruind toate greutățile prin care a trecut. Dumnezeu i-a purtat de grijă; n'a trecut mult timp dela cele întâmplare și s'a căsătorit cu un tânăr credincios și temător de Dumnezeu, ducând o viață fericită în căsnicia lor, fără să constitue unul altuia o piedecă în calea mântuirii.

Fie, ca tinerii și tinerele din poporul lui Dumnezeu, să ia aminte la acest exemplu frumos și demn de imitat, și, când este vorba să facă cel mai serios și solemn pas din viață, să fie cu multă prevedere și chibzuință, ca nu cumva, făcând acest pas în mod greșit, să ajungă să sufere decepțiuni amare, și să plângă cu durere pe ruinele tinereții lor.

D. M. Făurescu

NIMIC TERMINAT!

Am cetit odată într'o carte despre obiceiul pe care-l avea un bătrân și stimat frate, de a se uita așa într'o doară prin coșulețele de lucru ale fetițelor pe cari le cunoștea și cu cari venea în contact. Descoperirile pe cari le făcea îl ajutau să

caracterizeze pe fiecare stăpână mică a acestor coșulețe neînsuflețite și tăcute, dar cari știau să vorbească fratelui nostru în limbajul lor.

In englezește titlul meu ar suna astfel: „Nothing finished”. Nimic Terminat. Ah! ce trist sună

aceste cuvinte. Nimic — nimic terminat. Cuvintele acestea îți strâng inima; n'au nimic vesel în alcătuirea lor, nu încurajează, nu îndeamnă. Dar veți zice: „Pentru ce l-ai ales?” L-am ales cu scopul ca prin contrast să obțin partea pozitivă a lui.

Cu toate că subiectul acesta privește pe mulți dintre cei cari și-au trăit o bună parte din viață, totuși mă adresez în primul rând fetițelor noastre. Ce ar fi dacă am face o incursiune, nu numai prin coșulețele de lucru, ci și prin pupitrele, sertarele, etajerele și prin caetele de teme? Poate că am găsi ordine, curățenie, lucrurile terminate, spălate, călcate, și așezate frumos în coșulețe. Dar la unele vom păți ca acel iubit frate, care a rămas îngândurat în fața unui astfel de coșuleț, cugetând la mica lui stăpână.

El găsisese acolo un talmeș-balmeș — nu știu din ce limbă sunt cuvintele acestea, dar au puterea de a exprima foarte plastic neorânduiala. O bucățică de dantelă lucrată pe jumătate, a cărei ață ajunsese galbenă, din albă cum fusese, zăcea într'un colț. . . . Mai alături o cusătură sta cu acul înfipt, tot așteptând să mai pună cineva mâna pe ea. Pe fundul coșului, niște nenorocite de cărlige ruginise într'un ciorap; mai rămăsese patru; cea de a cincea, pasă-mi-te, se pierduse de disperare pentru mică ei stăpână. Apoi hârtiuțe cu modele începute și aruncate, mici bucățele de stofă amestecate cu ațe de diferite culori, deșirate și încurcate. . . . În sfârșit, o debandadă și o desordine, ce nu făcea câtuși de puțin cinste stăpânei, dacă

acele mici lucruri s'ar fi însuflețit deodată, și ar fi început să-și dăpene povestea vieții.

Dar m'am bucurat că în cartea aceea n'am găsit că aceste fetițe ar fi dintre acelea cari așteaptă venirea Domnului. Căci dacă ar fi fost astfel, ar fi putut învăța mult dela acest model sublim.

El a putut spune la încheierea lucrării Sale: „Tată, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s'o fac”. Acelaș adevăr l-a rostit ca muribund pe crucea de pe Golgota: „S'a sfârșit”!

O! aș dori din toată inima ca toate fetițele noastre creștine, cari trăiesc la picioarele desăvârșitului nostru Model — Domnul Isus Hristos — să-și cerceteze cu amănunțime toate coșulețele, etajerele cu cărți, și în deosebi toate lucrurile lor de școală, să vadă câte din ele sunt începute și câte zac neterminate și în desordine condamabilă!

Să știe fetițele noastre creștine, viitoare întemeietoare de căminuri creștine, că și ele sunt vizate de textul din Psalmul 1, versetul 3, ultima parte.

Sunt convinsă că în urma cetirii acestor rânduri, vor trece la fapte și vor căuta să imite Modelul lor cel minunat, care a dus la bun sfârșit ceea ce a început — mântuirea noastră.

Bunul Dumnezeu să ajute copilelor noastre să ducă la bun sfârșit lucrările lor mici, pentru ca dela acestea învățând, să poată începe și sfârși lucrări mari și însemnate în viața lor.

Lucreția Diaconescu

Pagina Tineretului

Primejdiile tineretului

„Tineretul speranța noastră, tineretul grija noastră” așa era tema unui cunoscut Evanghelist. Prin aceasta este arătată foarte bine starea tineretului de astăzi. Numim tineretul nostru „speranța noastră” și se fac planuri de viitor pentru el, dar de cele mai multe ori uităm să-l facem atent de primejdia care-l pândește. Doar ici și colo se aude câte un glas care își face această datorie. Și în vremurile trecute tineretul era în primejdie. Apostolul Pavel scria tânărului Timotei: „Fugi de poftete tinereții” (2 Tim. 2, 22.) Aceleași cuvinte trebuie să adresăm tineretului de astăzi. Trei primejdii să fie în deosebi amintite. 1. Legăturile sociale. 2. Literatura dăunătoare. 3. Relațiile cu sexul opus.

Să trecem la studiul fiecărui punct în parte.

1. Legăturile sociale

„Spune-mi cu cine te însoțești, și-ți spun cine

ești”! Aceste cuvinte își au și astăzi valoarea lor. Fiecare om are dorință după legătură cu alții. Și totuși să nu facă din primul întâlnit un prieten al său intim, nici să nu viziteze orice societate. Pentru tineretul creștin sunt potrivite cuvintele Psalmistului David: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori”. Ps. 1, 1. Este într'adevăr așa de periculos a fi acolo unde „se petrece”? Doar pot să plec oricând, dacă lucrurile ajung prea de tot!” Așa au spus mulți. S'au dus „puțin” și nu mai puteau pleca. Sufletul unui tânăr este foarte lesne influențat de societatea în care trăiește, și se dezvoltă tot în această direcție. Biografia bărbaților mari ne dovedește aceasta. Amintim doar două exemple:

Zinzendorf Nikolaus, născut la 26 Maiu 1700, a urmat dela etatea de 10 ani Colegiul din Halle;

cu băieți de același spirit a înființat un mic ordin (societate) ai cărui membrii purtau un inel cu inscripția: „Nimeni nu trăiește pentru sine“. După terminarea studiilor, împrăștiați în diferite țări, foștii membri ai acestei asociații au mai rămas totuși în legătură prin corespondență. În anul 1722 contele Zinzendorf a găsit pe unul din acești foști colegi, care intrase într-o societate rea și pierduse credința în Dumnezeu. El i-a atras atenția asupra legământului făcut, și în felul acesta l-a putut readuce înapoi la Dumnezeu. Zinzendorf însuși, potrivit țintei lui, era pe punctul de a face o călătorie misionară între păgâni. Prin vieța sa se zice că a adus 50.000 de suflete la Dumnezeu cel viu. Intemeietorul „Comunității frățești“ a adormit în ziua de 9 Maiu 1760 cu cuvântul „pace“ pe buzele sale.

În 1844, an de mare importanță pentru mișcarea Adventă, la 15 Oct. s'a născut Friedrich Wilhelm Nietzsche, copilul unei familii de predicator și a primit, ca și Zinzendorf, o educație strict religioasă. În primii ani de școală fu numit „păstorul cel mic“. Ca elev de liceu, când era de 14 ani a vorbit despre religie ca „baza tuturor științelor“ și doi ani mai târziu în același spirit a scris cuvintele următoare:

Tu m'ai chemat
Doamne grăbesc
Să mă gălesc
Lângă-al tău tron. . . .

Astfel vedem pe Nietzsche aproape de cea mai profundă hotărâre religioasă. Totuși, prin participarea la o societate studentescă, o mare schimbare avu loc în ființa sa. Aci în această societate cu camarazii lui, se îndreptă de prima dată contra creștinismului. El vorbea despre „libertatea voinței“, despre „creștinism“ și ajunse la concluzia: „Nebunia unei lumi supranaturale a adus spiritele omenești într-o poziție falsă față de lumea pământească!“ (Biographie I. pag. 320).

Așa a pornit tânărul în viață, cu un mare dor după „Dumnezeul necunoscut“. În 1864 vizită Universitatea din Bonn, ca să se consacre studiului de Filosofie și Teologie; de aceasta din urmă s'a lăsat deja după primul semestru. Un an mai târziu se ducea la Lipsca să se ocupe exclusiv de studiul filosofiei. Aci sufletul lui a fost umplut de dragoste față de helenism (cultura greacă). Tânărului student i se părea că spiritul religios al grecilor este liber și nobil, dar creștinismul, dimpotrivă, „arbitrar, asiatic și lipsit de noblețe“. În idealul tinereții sale a devenit nebun, s'a împietrit și striga: „Dumnezeu e mort; totul e o prostie“. Fără liniște și bucurie alerga încoace și încolo, disperat în sine însuși, și zicând: „Lumină sunt! Ah, de-aș fi noapte!“ La vârsta de patruzeci și patru de ani a căzut leșinat în camera sa. Când după 48 ore și-a revenit iarăși s'a putut observa clar urme de nebunie și enervare mintală. Câteva

zile mai târziu a scris o scrisoare netimbrată către un prieten al lui, semnând: „Cel răstignit“. Spiritul său era întunecat. La 25 August 1900 a adormit pentru veci. El a fost un geniu, dar un geniu al nebuniei. (După Dr. med. Karl Seher: „Fr. Nietzsche ca om, cugetător, anticreștin“).

Ce deosebire între Zinzendorf și Nietzsche! Amândoi crescuți de părinți evlavioși; amândoi aproape de Dumnezeu în primii ani, iar mai târziu pe ce drumuri deosebite a apucat fiecare! Chiar dacă timpul lui Nietzsche se deosebea fundamental de cel al lui Zinzendorf, societatea a fost de vină pentru desvoltarea interioară a lui Nietzsche. De aceea și pentru tineretul de azi sunt bine venite cuvintele de avertizare: „Fugi de societatea rea; îngrijește-ți inima și urăște vorbele și glumele păcătoase“.

La care societate să mă alătur atunci?, va exclama câte unul cam disperat. Acestuia trebuie să i se răspundă: Rămâi credincios Cercului Tinerimii din care faci parte; exercită acolo o adevărată sociabilitate, fii activ și colaborează, chiar și dacă începutul e greu; crede totuși că osteneala ta va fi răsplătită.

2. Literatura dăunătoare

„La început era Cuvântul toate lucrurile au fost făcute prin El“. Evanghelistul arată aci puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Astăzi vedem cu uimire, ce mare influență are asupra lumii întregi, cuvântul omenesc scris și tipărit. „Puterea presei e puterea cea mai mare a lumii“ a spus de curând un mare păstor bisericesc. Zilnic vedem mii și mii de trenuri, tramvaie, piețe publice, etc. cum înghit cărți, reviste și ziare. Toți stau sub influența puterii cuvântului scris. În prima linie stă tot tineretul . . . Mai tare, tot mai tare se aud glasuri de avertizare cu strigătul: „Feriți tineretul de potopul hârtiei, de lucruri josnice și murdare atât în figuri cât și în cuvânt!“

Ne amenință aci într'adevăr o primejdie așa de mare? Un grup de elevi, cari au cetit niște broșuri despre aventuri, au început și ei să facă la fel, să imiteze cele cetite. În fiecare după amiază când avea liber se duceau după aventuri. Lecțiile au fost neglijate și gândurile erau risipite în toate părțile, numai acolo unde trebuia, nu. Invățătorii cu ajutorul părinților au putut interveni la timp și astfel s'a putut înlătura urmări mai grave. Dar ce ar fi putut ieși dacă ar fi continuat pe această cale? Cauza era literatura cea primejdioasă.

Dintr'o cauză asemnătoare s'a întâmplat acum câțiva ani un caz foarte trist la Iserlohn. Un ucenic de curelar de 15 ani a omorât o fată de 16 ani. Cauza: Tânărul acesta cetise cu puțin timp mai înainte o revistă ordinară, cu descrierea unui asemenea atentat.

„Am cetit-o așa și am vrut să aflu odată cum este“, răspunde tânărul judecătorului său la în-

trebarea „De ce ai făcut aceasta?” Cât de adevărate sunt deci cuvintele profesorului Hiltys: „Trebue să-ți propui a ceti tot ce e bun, iar tot ce e rău și fără folos să nu citești!” Frații noștri dela conducere de asemenea au atras atenția asupra acestui lucru prin hotărîrea luată: „Să evităm orice fel de cetire a scrierilor josnice, fiindcă aceasta distruge interesul pentru cetirea Sfintei Scripturi, și ne face spiritul nostru incapabil pentru lucruri folositoare”.

De asemenea Helena Weber, o luptătoare aprigă pe terenul educației, se plânge de lipsa unei „păreri publice” la asemenea cazuri și scrie: „Unde au rămas milioane de mame, cari au observat primejdiile literaturii josnice în mâinile copiilor lor? Unde este glasul pedagogilor? Unde a luat cuvântul cu tărie tineretul însuși? Plângerea aceasta e îndreptățită când ne gândim că 75 la sută din toată hârtia de tipar se folosește pentru literatura imorală. „Ce să cetim?”, vor întreba tinerii. Pentru tineretul nostru avem un „curs de lectură”. Participarea zeloasă, ne ferește de orice primejdie și duce spre înălțare. Dacă cineva vrea să ajungă ținte mai mari, să-și aleagă din scrierile noastre, după cum se vede în Prețul curent ale editurii noastre. Aci va găsi fiecare cel puțin ceva după „gustul” său. Ținta noastră pentru viitor să fie: „Să cetim cât mai mult din literatura bună, și să ne ferim de tot ce este rău!”

3. Relațiile cu sexul opus

E permis ca în timpul nostru luminat să se spună și ceva despre aceasta în cercurile noastre? Dacă se vorbește așa de des și ușor despre acest subiect, este datoria noastră să vorbim serios și pătrunzător despre acest lucru. Vechiul Cuvânt al Bibliei ne spune: „Nu e bine ca omul să fie singur”. Dar cât de greșit se înțelege de multe ori acest cuvânt dumnezeesc! De sigur că dela întemeierea lumii a fost voia lui Dumnezeu ca oameanii de ambele sexe să se unească prin sfântul legământ al căsătoriei.

Acum să ne ocupăm de problema cea atât de importantă pentru tineretul și poporul nostru: E bine să se facă o legătură lumească, sau nu? Ca sfătuitoare, să ne fie și aci Cuvântul lui Dumnezeu.

Deja în vechiul legământ a spus Domnul către Izrail: „... să nu măriți pe fetele tale după fiii lor, și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi, căci ar abate dela mine pe fiii tăi, și ar sluji astfel altor dumnezei. . . .” 5 Moise 7, 3. 4. Pericolul acesta mai este și astăzi pentru tinerii noștri. Păcatul care este amintit aci, nu constă nicidecum în căsătoria în sine, dar păcatul constă în consecințele aproape inevitabile: căci ar „abate pe fiii tăi și ar sluji astfel altor dumnezei”. Ca să nu ajungă nimeni în primejdia aceasta, iată și îndemnul dat de sora White: „Este un lucru periculos afa ce o legătură lumească. Satana știe foarte bine că vieța religioasă a multor bărbați și femei se termină cu căsătoria. Astfel ei sunt pierduți pentru Hristos”. — E. G. White, Biografie, pag. 161. Înțelegeți, iubiți tineri, ce urmare poate avea o legătură lumească? Puteți să câștigați un om, dar puteți pierde pe Hristos.

„Cu sutele s’au lăsat de Hristos și de ceruri, din cauza căsătoriei cu persoane nepocăite”.

Iubiți frați și surori în Domnul! Incredințați tot ce vă frământă în mâna lui Dumnezeu! Aci se potrivesc de minune cuvintele Psalmistului: „Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da da tot ce-ți dorește inima”. Ps. 37, 4. 5. Incredeți-vă Lui și atunci „așteptarea neprihăniților nu va fi decât bucurie”. Prov. 10, 28. În astfel de lucruri lumea lucrează fără Dumnezeu și de aceea se văd atâtea drame în zilele noastre. Un ziar parizian scria: „Pare a avea loc mai multe divorțuri decât căsătorii”. Tineri creștini de ambele sexe ar trebui să-și ia ca motto următoarele cuvinte: „Cu Dumnezeu începe tot, cu Dumnezeu termină tot”.

Spre încheiere încă o rugăminte către toți membrii mai bătrâni: Să nu fiți pentru tinerii voștri niște judecători severi când vă pun astfel de întrebări, ci niște sfătuitoari credincioși și iubitori. Faceți și aci după cuvântul scris: „Vorbiți bine Ierusalimului”. În fiecare Comunitate ar trebui să fie cel puțin un „adevărat tată, și o adevărată mamă în Izrail”, care în astfel de chestiuni au o adevărată pricepere. Predicatorii și slujbașii Comunității ar trebui în primul rând să știe să înțeleagă tineretul și să-l sfătuiască.

Trd. Thomas Schuster

JOCURI BIBLICE

Tineretul Bisericii lui Dumnezeu are de întâmpinat în aceste zile grele cele mai mari ispite pe care prințul întunecului le-a putut folosi vreodată. El a inventat tot felul de mijloace ca să atragă pe orice om, dar mai cu osebire pe tineri, în cursele sale nimicitoare.

De aceea este bine ca aceia cari au pe inimă păstorirea tineretului, să știe cum să ajungă la un rezultat fericit în privința aceasta. Tinerii nu pot să fie tot așa de sobri ca cei bătrâni. Ei simt nevoia de destindere sufletească, și dacă nu vom ști cum să le-o procurăm într’o formă nevinovată, atunci ei caută în altă parte, și urmările sunt dezastruoase.

Spre a veni în ajutorul tineretului nostru, vom publica la această pagină jocuri biblice distractive, dar și instructive, pentru folosul Comunităților noastre, la adunările speciale cu tineretul.

I. Intrarea în Canaan.

Este un joc de societate pe cât de distractiv, pe atât de instructiv. Se aranjează patru scaune, cari se etichetează cu numele locurilor principale unde au poposit Izrailiții în drumul lor spre Canaan, începând dela stânga spre dreapta, după cum urmează: Mara, Elim, Muntele Sinai, Cadeș-

Barnea. Se formează două grupe cu câte un conducător, cari se așează în rând față în față în stânga scaunelor așezate în ordinea de mai sus. Conducătorul jocului trece la examinarea unui candidat dintr'una din grupe, propus de șeful grupei respective, punându-i o întrebare din Biblie, în felul celor de mai jos. Dacă acesta dă răspunsul potrivit, este invitat să ia loc pe primul scaun, etichetat cu *M a r a*. Se continuă astfel cu punerea întrebărilor, și dacă cel întrebăat dă răspunsul exact, ia loc pe rând pe scaunele ce urmează, adică Elim, Muntele Sinai, Cadeș-Barnea. Dacă a trecut și de această ultimă stație, intră în Canaan. Se alege în acelaș fel un candidat din grupa cealaltă. In caz că cel întrebăat dă greș sau nu cunoaște răspunsul la una din întrebări, se întoarce în Egipt, adică înapoia șirului celorlalți. Cei din urmă sunt examinați șefii de grupe. Cel care are mai mulți candidați trecuți în Canaan, este biruitor. Este bine ca atunci când se pun întrebările, ceilalți să păstreze tăcere. In felul acesta se va face un examen al cunoștințelor participanților, stimulându-se în același timp studiul Bibliei. Să ne aducem aminte că și noi călătorim din Egiptul lumii acesteia spre Canaanul ceresc, și pentru a ajunge acolo, trebuie să cunoaștem și să trăim învățăturile Scripturii.

Întrebările de mai jos sunt date ca model. Cel care conduce jocul să fie o persoană care să cunoască bine Biblia, spre a putea formula întrebări.

1. Câte capitole are cartea Apocalipsului? (22).
2. Unde este înmormântat al șaptelea patriarh dela Adam? (A fost luat la cer).
3. Ce persoană din Biblie a trăit cel mai mult? (Metusala, 969 de ani).
4. Cine a zis: „Ah, Doamne, Dumnezeule, vezi că nu știu să vorbesc, căci sunt un copil”? (Ieremia).
5. Spune anul potopului. (1654 dela creațiune).
6. De ce n'a intrat Moise în Canaan? (Din cauza unei fapte necugetate, lovind în stâncă de două ori).
2. Cine este cel care a căzut de pe scaun și și-a frânt gâtul în urma unei vești rele? (Eli).
8. Cum o chema pe desfrânata dintr'un oraș ale cărui ziduri s'au prăbușit fără o cauză naturală? (Rahav).
9. Cine este cel care a rostit cuvinte împotriva voinței lui, la invitația unui împărat? (Balaam).

10. Cum îl chema pe acela care dormea într'un pat de fier de șase metri? (Og).

11. In care carte din Biblie se vorbește despre cearta între Ingerul Domnului și Satana pentru corpul lui Moise? (Epistola lui Iuda).

12. Cine s'a lipsit de haină, dar nu și-a pătat caracterul? (Iosef).

13. Cine s'a născut, ținând cu mâna de călcâiu pe fratele său gemen? (Iacob).

14. Cine și-a vândut dreptul de întâiu născut pentru o ciorbă de linte? (Esau).

15. Care este judecătorul care a ucis cu sabia pe un împărat prefăcându-se că vrea să-i spună o taină? (Ehud).

16. Cine s'a luptat cu un necunoscut, și și-a scrântit piciorul? (Iacob).

17. Cu ce ocazie o apă mare se vedea dintr'o parte apă și din alta sânge? (2 Impărați 3, 22).

18. Cine a scris cartea Faptelor? (Luca evanghelistul).

19. Cine refuză tronul spre a sluji lui Dumnezeu cu credincioșie? (Moise).

20. Ce femeie a fost pedepsită pentru că a vorbit de rău pe fratele său? (Maria, sora lui Moise).

II. La cine mă gândesc?

O persoană X, din cercul celor de față, alege un personaj din Biblie. Să zicem că este Mefiboșet. X zice: „Mă gândesc la o persoană care începe cu litera M.” Altcineva întreabă: „Nu este un copil care a fost găsit într'un coșuleț ce plutea pe apă?” X trebuie să știe cine era acel copil, și răspunde: „Nu, nu este Moise”. O altă persoană întreabă: „Nu este un împărat nelegiuit al lui Iuda?” X trebuie să se gândească cine este acest împărat, și să spună numele exact: „Nu, nu este Manase”. In caz că nu răspunde, jocul trece la acel care i-a pus această întrebare, și începe în acelaș fel, alegându-se alte persoane din Biblie. In caz că X răspunde la toate întrebările, jocul se continuă până când Mefiboșet este ghicit. Cel care a ghicit își alege o persoană din Biblie la care se gândește, și jocul se continuă astfel.

Astfel de jocuri vor continua la această pagină în numerele viitoare.

VALOAREA RECREAȚIEI

Creștinii ar trebui să fie cei mai bine dispuși și fericiți oameni de pe pământ. Ei sunt conștienți de faptul că Dumnezeu este tatăl lor și veșnicul lor prieten.

Dar mulți preținși creștini nu reprezintă cum trebuie religia creștină. Ei au o înfățișare posomorită ca și când ar fi sub un nour. Adesea vorbesc despre marile sacrificii pe cari le-au făcut ca să devină creștini. Ei apelează la aceia cari n'au primit pe Hristos, arătându-le prin exemplul și vorbirea lor că trebuie să dea la o parte orice ar face vieța plăcută și veselă. Ei trag un giulgiu de întunerec asupra binecuvântatei nădejdi a creștinului. Se lasă impresia că pretențiile lui Dumnezeu sunt o povară chiar pentru sufletul binevoitor, și că orice ne-ar procura plăcere sau orice ar place gustului, trebuie să fie sacrificat.

Nu trebuie să șovăim să spunem că această

clasă de preținși creștini nu au un punct de vedere sincer. Dumnezeu este iubire. Acei cari rămân în Dumnezeu, rămân în iubire. Toți aceia cari au făcut într'adevăr cunoștință cu iubirea și mila duioasă a Tatălui nostru ceresc, printr'o cunoaștere experimentală, vor aduce lumină și bucurie pretutindeni. Prezența și influența lor va fi pentru tovarășii lor ca un parfum de flori plăcute, pentru că ei sunt uniți cu Dumnezeu și cu cerul, și curățenia și înalta amabilitate a cerului, sunt împărtășite prin ei tuturor aceluia cari, sunt aduși în sfera lor de influență. Aceasta face din ei lumina lumii și sarea pământului. Ei sunt cu adevărat miros de vieță spre vieță, iar nu de moarte spre moarte. — E. G. White în *Review and Herald*, din 25 Iulie, 1871.

Studii din cartea lui Daniel

Curățirea Sanctuarului ceresc

Uneori oamenii își bat joc de ideea că ar putea avea loc o curățire a sanctuarului ceresc. Ei zic că n'ar putea să existe profanare în cer. Și astfel ei întorc spatele celei mai solemne lucrări a lui Hristos. Puteți noi susține poziția noastră ca biserică cu privire la curățirea sanctuarului ceresc. Să căutăm un răspuns în Dan. 8, 14, unde cetim: „Până vor trece 2300 de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit!”

Nu este posibil ca această curățire să se refere la sanctuarul pământesc, pentru că acesta nu exista la sfârșitul celor 2300 de zile. Noi am dovedit cu precizie din cele șaptezeci de săptămâni, în studiul precedent, că o zi în profetie însemnează un an literal. Lucrul acesta fiind adevărat, cele 2300 de zile sunt 2300 de ani literali. Această perioadă de 2300 de ani a început în toamna anului 457 î. Hr. după cum a fost deja arătat. Așa dar, această perioadă ajunge până în toamna anului 1844 d. Hr. La această dată trebuia să înceapă curățirea sanctuarului. Deoarece nu era un sanctuar pământesc, tipic, spre a fi curățit, această curățire trebuie să se refere la curățirea sanctuarului ceresc. „Până vor trece 2300 de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit”. Aceste sunt spusele lui Dumnezeu. Cu ce drept se ridică omul muritor cu cuvântul său împotriva lui Dumnezeu? Dar să mergem mai departe cu studiul nostru asupra acestei importante chestiuni.

Este mânjit sanctuarul din ceruri?

Oare este păcatul mai puțin real în acest veac înrăutățit decât era în zilele Izrailului de pe vremuri? Este lucrarea lui Hristos mai puțin reală decât era lucrarea preoților de pe vremuri? Păcătosul care se pocăiește aduce păcatele sale la Hristos într'un chip mai puțin real decât păcătoșii din vechime? Acestea sunt întrebările pe cari le-am putea examina foarte bine în legătură cu acest subiect.

Despre Isus se spune că este „slujitor al Locului prea sfânt, și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul”. Ebrei 8, 2. Domnul nostru a ridicat adevăratul templu unde El este slujitor, preot. Slujirea Sa este tot așa de reală ca și aceea a preoților de pe vremuri. De fapt, apostolul zice că preoția de mai înainte, serviciile și sanctuarul erau un tip exact al celor din ceruri. Ebrei 8, 5; 9, 9. După cum preotul din vechime era un mijlocitor între om și Dumnezeu, tot așa și Hristos este Mijlocitorul nostru astăzi. Și nădejdea noastră, ca păcătoși, este aceea „care

pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”. Ebrei 6, 19. 20. Noi venim prin credință la Hristos dincolo de perdeaua, și îi mărturisim Lui păcatele noastre, și aducem rugăciunile noastre prin El înaintea Tatălui. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. 1 Ioan 1, 9. În slujba Sa din Sanctuarul ceresc Hristos procedează cu păcatul ca și preoții din Vechiul Testament. Domnul în Sanctuarul de sus „ascultă rugăciunile noastre și ne iartă păcatele; sau dacă păcatele sunt nemărturisite și nepărăsite, ele sunt reținute în cărțile din ceruri.

Mărturisirea și iertarea păcatului constituia o mănjire a sanctuarului pământesc sau tipic. Preotul sau devenea purtătorul păcatului, mâncând din jertfa pentru păcat, sau în alt caz stropea cu sângele animalului de jertfă înaintea perdelei din sanctuar. Lev. 4, 1—17; 8, 18—20. Această lucrare cu păcatul în ajutorul poporului aducea mănjire asupra sanctuarului, după cum se vede destul de clar din următoarele:

„Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Izrail și pentru toate călcările de lege, prin cari au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor”. Lev. 16, 16.

Dacă mărturisirea și iertarea păcatului în legătură cu sanctuarul pământesc aducea o mănjire asupra locurilor sfinte, cine ar putea să spună că mărturisirea și iertarea păcatului în era creștină nu poate pricinui o mănjire a Sanctuarului ceresc, unde Hristos îndeplinește serviciul iertării?

Mai mult încă, Sanctuarul din ceruri se ocupă mai de aproape cu păcatul decât sanctuarul izraelit. Aci sunt ținute cărțile de amintire unde sunt scrise cu îngrijire toate faptele oamenilor, fie bune sau rele. Cu privire la aceste cărți Ioan scria: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea”. Apoc. 20, 12.

Cuvintele sunt așa de deslușite, că cineva nu poate să spiritualizeze acest limbaj literal al Scripturii, anume că faptele sunt scrise în ceruri. Cu privire la aceste fapte, înțeleptul zice: „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns,

„fie bine, fie rău“. Ecles. 12, 14. Gândiți-vă la rapoartele de crime cari trebuie să fie înscrise în cărțile din ceruri! Și s'ar putea ca natura acestor rapoarte, în deosebi acelea cari se referă la biserica lui Dumnezeu, să nu constituie o curățire a Sanctuarului ceresc? In scena judecării care a fost arătată profetului (Dan. 7, 9, 10.) el văzu lucrarea îngerilor cari aduceau cărțile. „S'a ținut judecata și s'au deschis cărțile“.

„Apoi sfântul Locaș va fi curățit“

Cuvântul ebru folosit aci și tradus prin „curățit“ este **tsadap**. Bagster în al său „Lexicon analitic Ebru-Caldeu“, dă definiția acestui cuvânt cum este folosit aci în Daniel 8, 14, ca „purificat“. Purificarea, prin urmare este un alt cuvânt pentru curățire. Septuaginta, sau traducerea grecească, traduce cuvântul ebru **tsadap** cu „katharizo“. Acest cuvânt grecesc este folosit în tot capitolul 16 din Levitic (capitolul care se ocupă cu curățirea sanctuarului), unde cuvântul românesc este „a curăți“. Ca exemplu de folosirea acestuia vezi Lev. 16, 19. Apostolul Pavel folosește cuvântul „katharizo“ pentru „a curăți“ în Ebrei 9, 23, care în limba română sună în felul următor: „Dar, deoarece chipurile lucrurilor cari sunt în ceruri, au trebuit **curățite** în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie **curățite** cu jertfe mai bune decât acestea“.

Acest cuvânt ebru folosit în Daniel 8, 14, însemnând „curățit“ este uneori tradus cu „îndreptăți“. Avem cazul acesta în Isaia 53, 11, unde textul este tradus în felul următor: „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va **îndreptăți** pe mulți oameni, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor“.

Insemnătatea cuvântului „îndreptăți“ este foarte evidentă aci. Mântuitorul va lua păcatele poporului Său, **purtând povara nelegiuirilor lor**. Ideea îndreptățirii biblice este **iertarea și curățirea de păcat**, și să faci bine înaintea lui Dumnezeu.

Tot așa, în lucrarea finală a Marelui nostru Preot, El pune capăt păcatelor. El nu numai curăță pe păcătos, îndepărtând dela el vina care i se cuvine de drept, dar îndepărtează și amintirea păcatului. El șterge păcatul. Apoc. 3, 19. Și, așa cum se făcea în tipul din ultima zi din anul iudaic, tot așa Marele nostru Preot curăță locurile cele sfinte unde s'a făcut și se face încă lucrarea în favoarea păcătosului.

Lucrarea judecării

Lucrarea de purificare sau curățire este în mod inseparabil legată de lucrarea de judecată. Maleachi dă o vie descriere a „Solului Legământului“ (Hristos) intrând deodată în Templul Său (Sfânta Sfintelor), unde șade ca un curățitor.

„Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui?

Cine va rămânea în picioare când se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia albitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurște aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite. . . . Mă voi apropiia de voi pentru judecată“. Mal. 3, 2—5 (Vezi „Marea Luptă“ p. 424).

Apostolul Pavel de asemenea pune în legătură judecata cu îndepărtarea păcatului, în Ebrei 9, 26—28, unde cetim:

„Pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S'a arătat o singură dată, ca să ștergă păcatul prin jertfa Sa. Și după cum oamenilor le este dat să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S'a adus jertfa o singură dată, ca să poarte păcatele păcatele multora, se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă“.

Când Isus Se va întoarce pe pământul acesta, păcatul va fi îndepărtat, judecata pentru cei drepti va fi terminată, și Hristos va apare, nu ca un mai departe purtător al păcatului, ci fără păcat spre mântuire.

Curățirea Sanctuarului începu în toamna anului 1844. La data aceasta Domnul intră în Sfânta Sfintelor, după cum este zugrăvit în Daniel 7, 9—13, unde săvârșește ultima Sa lucrarea pentru omenire. El șterge păcatele și selecționează pe supușii împărăției Sale. In timpul acesta El curăță pe fiii lui Levi, pentru ca ei să poată fi o jertfa neprihănită pentru Tatăl. Marea solie a ceasului judecării (Apoc. 14, 6—8) a fost vestită lumii, pregătind un popor care să stea în picioare în această oră solemnă. In curând lucrarea lui Hristos va fi terminată. Marele nostru Preot va desbrăca veșmintele Sale de mijlocitor. Lucrarea de mântuire va fi terminată și ultimul păcătos câștigat pentru Hristos. Ușa harului va fi închisă. Satana, instigatorul păcatului, și cei răi, trebuie să poarte nelegiuirile lor. Nu se va găsi niciun adăpost de mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului.

Acum este timpul când să ne smerim sufletele noastre, cum făcea poporul Izrail pe vremuri, să aruncăm păcatul, pentru ca păcatele noastre să meargă înainte la judecată, iar nu după noi pentru a ne condamna. Să prețuim aceste momente trecătoare și să ne pregătim pentru a întâmpina pe Dumnezeul nostru!

F. D. N.

Procurați-vă Manualul Comunității

Ce să facem în luna Ianuarie

Pentru un adevărat gospodar nu este niciun timp prea nefavorabil încât să nu găsească ceva de făcut în jurul casei lui sau, dacă este cu putință, la țarina lui. El caută să-și facă de lucru, și chiar dacă roadele muncii nu sunt prea mari, nu dă înapoi, ci câtu-i ziulica de mare nu-i obolesc mâinile dela treabă.

Dacă aceasta se poate spune despre un adevărat gospodar, sânguincios în chivernisirea gospodăriei lui, cu atât mai mult se poate spune despre un creștin adevărat, care așteaptă cu încredere binecuvântarea lui Dumnezeu peste orice lucru bun săvârșit de mâinile sale, mai ales că între obligațiunile sale, recomandate prin lege, este și aceea de „a lucra șase zile”. Cel care nu împlinește imperativul acesta din legea celor zece porunci, se face călcător al legii și este osândit. De aceea el trebuie să caute a da o cât mai bună întrebuințare timpului pe care Dumnezeu i-l pune la îndemână.

Luna Ianuarie este cunoscută între surorile sale din an ca cea mai friguroasă. Doar din timp în timp dacă mai lasă să mai strălucească și soarele într'una din zilele sale peste omătul care a curs din belșug zile de-a-rândul. În vremea aceasta numai rareori este cu putință ca cineva să mai dea și pe la țarină. Omul este nevoit să rămână pe lângă casă. Se găsesc aci o mulțime de lucrări cari trebuie să fie aduse la îndeplinire.

În zilele friguroase, gospodarul bate trifoul, lucerna, inul, cânepa, pentru ca să deosebească sămânța de paie. De asemenea pregătește sămânțurile pe cari și le-a strâns de cu toamnă pentru însămânțat la primăvară. Le aranjează pe toate bine și la locul lor spre a le avea la îndemână atunci când va avea nevoie de ele. El a mai avut grijă să strângă și paie de grâu bune și curate din timpul verii, și acum, în zilele de viforniță, stă în casă la căldură și împletește pălării frumoase ce pot să stea alături de cele din târg. Și ce bine are să-i prindă la vară pe vipia de căldură, când capul său va fi umbrat de o pălărie răcoroasă de paie! Astă toamnă a tăiat din zăvoiu niște răchită de-o frumusețe, și acum împletește coșulețe și coșuri mai mari pe cari le va vinde cu parale frumoșele la târg, și va putea să-și cumpere astfel lucruri pe cari nu le-ar putea face personal. În zilele mai călduroase aerisește pivnițele, mai răscolește cartofii, morcovii sau alte alimente, alegând pe cele ce au început să se strice. Este bine ca gospodarul să știe cum să-și îngrijească bine vitele, cari sunt ajutoarele lui cele mai prețioase. În zilele cu soare, mai spre seară, când gerul se mai moaie, le scoate afară, le țesală, curăță graj-

durile. El are tot interesul să păstreze vitele în toată vigoarea lor, ca la primăvară când va ieși la arat, să taie brazda adâncă, pentru că și rodul va fi mai bogat. Cu câtă bucurie n'o să privească la plăvanii lui când se opintesc în juguri cu putere, datorită îngrijirii lui de astă iarnă! În zilele de moină, gospodarul înjugă boii la sanie sau la car, dacă se poate folosi de el, și cară bălegarul de vite pe țarină. Acesta constituie un bun îngrășământ, și la toamnă țarina o să aducă un rod destul de bogat, mai bogat decât la vecinu, căruia astă iarnă i-a plăcut să trândăvească. Apa provenită din zăpadă va putrezi bine bălegarul, și sămănăturile vor crește neînchipuit de bogate.

Bunul gospodar își mai aduce aminte, în zilele mai desmorțite, să mai dea și prin livadă, să vadă cum mai stau pomii roditori. Las' că el a avut grijă de cu toamnă să-i pregătească împotriva înghețului, dar de atunci și până acum a trecut timp. El îi înfășură cu paie pe cei cari s'au desfăcut, dă laoparte zăpada care s'a strâns prea multă la rădăcina lor, scutură promoroaca sau chiciura, care dacă ar fi lăsată ar dăuna mugurilor; el observă dacă sunt ramuri betegi, pe cari le taie, ca să nu se întindă stricăciunea și la cele sănătoase. Smulge frunzele închircite și răsucite, cari sunt aninate cu un fir de mătase de câte o crenguță, pentru că din experiență știe că acolo se ascund dușmanii de moarte, omizile cari se deșteaptă la soarele cel cald al primăverii.

Iarna zilele sunt foarte scurte, și nopțile lungi, lungi de tot! Acum este timpul cel mai potrivit pentru fiecare om să se mai ocupe și cu cetitul cărților, cari luminează mintea și înalță sufletul. Sunt o mulțime de cărți folositoare, între cari prima este Sfânta Scriptură, din care învățăm cum să trăim o viață plăcută lui Dumnezeu, spre a aștepta cu încredere viața viitoare. De asemenea sunt o mulțime de cărți în legătură cu ea, spre a o putea înțelege mai bine. Tocmai acum este timpul cel mai potrivit pentru o astfel de lucrare cu noi înșine. Pe lângă aceasta mai sunt o mulțime de cărți folositoare cari ne învață cum să ne cultivăm țarina ca să producă o recoltă mai bogată, cum să creștem albinele, cari ne aduc mierea, ce poate înlocui foarte bine zahărul pe care îl plătim cu bani grei la băcan.

Caut două mașini de tricotaj de ocazie, una No. 5, și alta No. 6. Adresa: I. Cosma, comuna Viziru, jud. Brăila.

Caut fată adventistă pentru serviciu. Să fie vrednică pentru gătit, spălat, curățenie, etc. Are Sabatul liber. Plătesc 500—600 lei lunar. Adresa: D-na Moisescu, com. Pucioasa, jud. Dâmbovița.

Ora Tabitei din luna Ianuarie

O lucrare măreață. Isa. 58, 7. 8.

Spiritul Profetic ne spune în cuvinte clare, că în Isaia 58 Domnul Se adresează Bisericii, care a fost chemată să vestească în lumea întreagă solia îngerului al treilea.

Pasagiul următor deși cunoscut, totuși nu i s'a dat destulă atențiune:

„Nu pot să îndemn îndeajuns pe toți membrii bisericii noastre, pe toți acei cari sunt adevărați misionari, cum și pe toți aceia cari cred în solia îngerului al treilea, pe toți cari își trag piciorul lor dela plăceri în ziua Sabatului, ca să ia în considerație cuvântul arătat în profetul Isaia (cap. 58). Lucrarea de binefacere recomandată de profet în acest capitol, este tocmai lucrarea pe care Dumnezeu o cere să fie îndeplinită de poporul Său în timpul de față. Este o lucrare din ordinul Său personal. . . . Cu cât ne apropiem mai mult de sfârșit, cu atât mai necesară devine această lucrare“. — „Mărturii“, Vol. II, pag. 78. 79.

„Cetiți în Isaia 58, voi cari pretindeți a fi copii ai luminii. . . . Profetul se adresează păzitorilor Sabatului, nu păcătoșilor, nu celor necredincioși, ci aceluia care fac mare caz de evlavie“. — Idem, Vol. II, pag. 35. 36.

La organizarea lucrării de binefacere în Comunitate, la început ni se va părea că este greu și gândim că nu vom putea să facem față multor nevoi și lipsuri pe cari le vom vedea în jurul nostru, și că ne lipsește timpul trebuincios și mijloacele necesare. Să ne gândim însă că „acolo unde voința omului lucrează împreună cu voința lui Dumnezeu se va ajunge ca voința omului să poată îndeplini ori ce voește. Tot ce trebuie să facem după porunca Lui, vom și putea face prin puterea Sa. Toate poruncile lui Dumnezeu sunt tot atâtea împuterniciri“. — Parabolele, pag. 303.

Adeseori putem ajuta săracilor cu cel mai mare succes, atunci când le dăm sfaturi practice. Le putem găsi de lucru, îi putem îndemna să fie silitori și harnici, amabili și cinstiți. Adevărata caritate este de fapt a ajuta oamenilor ca să-și ajute singuri.

De obicei cei cari nu sunt crescuți și nu sunt deprinși cu munca, nu posedă nicio destoinicie, nicio sânguință sau spirit de economie, ori jertfire de sine. Ei nu știu cum să-și administreze gospodăria. Din cauza lipsei de îngrijire și de judecată dreaptă, adesea se risipește ceea ce ar putea să fie păstrat pentru familiile lor, dacă s'ar întrebuița cu îngrijire și economie“. „Ogorul pe care-l desțelinește săracul dă o hrană îmbelșugată,

dar mulți pier din pricina nedreptății lor“. Prov. 13, 23.

Proverbul: „Lumea îmi datorează întreținerea“, ascunde în sine un miez de neadevăr, de înșelăciune și răpire. Lumea nu datorează întreținerea niciunui om, care este în stare să lucreze și să și-o câștige singur.

I. Reit

A P E L

*Spre cer se 'naltă fumul din coșuri mii și mii;
Ori unde 'ntorci privirea, ori unde vei zări.
Și inimi mii așteaptă, cu dor de negrăit,
Spre-a le întinde mâna un prieten mult dorit.*

*Iar tu, aștepti în taină! De ce rămâi tăcut?
De ce te-ascunzi în tine, când altu-i abătut?
De ce fugi de mulțime? Treci valea chiar acum
Și fratele-ți îndreaptă pe-al veșniciei drum!*

*Inchipue-ți că ziua, ce mâine va sosi,
Te va surprinde-amarnic când nu vei mai zări
Nici fumul din colibă, nici sgomot de copii;
Vei asculta zadarnic, zadarnic vei privi!*

*Vei căuta motivul și-atunci tu vei afla
C'a încetat să bată de mult inima sa.
A suferit de foame, de frig a suferit. . . .
Te 'ntreb, răspunde: cine va fi învinuit?*

*Te du! Alină dorul și suferința lor!
Nevoi sunt multe'n viață le fii mângâietor!
Să nu întrebi pe nimeni „de ce“ s'ajuți, și „cum“
Să nu privești la rasă, credință, nicidecum.*

*Hrănește trupul care, de pâine, e lipsit;
Și sufletu-i hrănește, să fie mântuit!
Aceasta este calea urmată de Isus.
Să năzuim deapururi spre ținte mult mai sus!*

*Cel ce din veci tronează, ne dete-al Său cuvânt:
Să n'arătăm noi oare cărarea spre Cel sfânt?
Fumul a mii de coșuri vom întâlni cândva,
— La ziua judecății, când toți ne-om aduna!*

Versuri în Engleză Trad. de Michael M. Kieltsch
de Iva Clute Brando

Cei cari știu ceva despre aceste persoane:

Cosinschi Mihail
Eftimie Ioan
Panaitescu Tereza
Zaharias Irma
Costică Ecaterina Lupescu,

membrii ai Comunității Labirint, București, îi rugăm a anunța pe adresa: G. Popa, Str. Labirint, 116, București IV. Dacă până la sfârșitul lunii Martie, aceste persoane nu-și vor aranja situația ca membri, se va proceda cu ei potrivit organizației.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

Adormiți în Isus

„Ferice de acum în colo de morții, cari mor în Domnul!” „Da”, zice Domnul; „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!”

În ziua de 4 August 1936 a încetat din viață bravul colportor *Ilie Itu*, lăsând în urmă o soție îndurerată și trei copii-lași.

A primit credința în anul 1925, printr'o carte pe care o cumpărase dela un colportor. Înainte de a cunoaște pe Domnul, vițiul băuturilor alcoolice și al fumatului, îl ruinase aproape. Dar Evanghelia și-a dovedit puterea sa cu bărbatul acesta, schimbându-l cu desăvârșire, lucru care se poate vedea din fotografiile alături-

rate: înainte și după primirea credinței.

În anul 1927, ca recunoștință pentru mântuirea la care Dumnezeu îl chemase printr'o carte, a intrat în lucrarea de răspândire a adevărului scris, în care fratele Itu a lucrat mai bine de nouă ani și jumătate. Deși nu fusese decât șase luni la școala primară și nu știa decât să citească, Evanghelia îl făcuse în stare să poată sta de vorbă cu oricine și să mărturisească pe Domnul. A răspândit 13.500 de cărți și tractate diferite, în 16.650 de ore de lucru. Toate aceste scrieri sunt răspândite în satele și orașele Conferinței Muntenia Est, și vor aduce rodul la vremea lor. Cu toate că a avut mult de suferit în timpul acestei lucrări din partea vrăjmașilor Cuvântului lui Dumnezeu, fratele Itu a fost plin de curaj până la sfârșit, și poate fi dat pildă pentru mulți în privința aceasta. Prin străduințele sale însoțite de ajutorul Domnului, în care el se încredea din toată inima, a câștigat peste o sută de suflete la adevăr. El nu se mulțumea numai să vândă literatură, ci oriunde mergea îndemna și vorbea tuturor despre iubirea lui Isus, pe care el o simțise atât de mult în viață.

Credem că datorită credinței sale, însoțită de atâtea fapte bune, fratele Itu Ilie va avea drept la pomul vieții.

N. Dorobăț

Sora *Maria Moldovan*, membră a Comunității Ibănești, jud. Mureș, în etate de 45 de ani, a adormit în Domnul în ziua de 6 Sept., a. c.

Fratele *Ioan Merlan*, membru al Comunității Milcov, jud. Argeș, a trecut la odihnă pe ziua de 2 Septembrie, 1936, în vârstă de 66 de ani.

Sora *Dobra Tănase Dimache*, în etate de 68 de ani, membră a Comunității Târgoviște, a trecut la odihnă în ziua de 11 Septembrie, 1936.

Prietena de adevăr *Febi V. Bâlbâie*, din Comunitatea Buciumeni, în etate de 12 ani, a trecut la odihnă în ziua de 24 Septembrie, 1936.

Băiatul *Gabriel I. Mosorică*, fiul fratelui Ioan Mosorică din Comunitatea Buciumeni, a fost chemat la odihnă pe ziua de 28 Septembrie, 1936.

A. Rizea

Fratele *Ion Zlătan*, membru al Comunității Spătărăi, jud. Teleorman, a adormit în Domnul în ziua de 3 Noembrie, 1936, în vârstă de 30 de ani.

A. Iancu

Fratele *Gheorghe Panaite*, membru al Comunității Peireni, jud. Iași, în etate de 74 de ani, a fost chemat la odihnă în ziua de 15 August, 1936.

D. M. Făurescu

Sora *Anica Lupu*, în etate de 57 de ani, membră a Comunității Moreni, a adormit în Domnul în ziua de 4 Aprilie, 1936.

Sora *Anica V. Grigoriță*, în etate de 63 de ani membră a Comunității Măgureni, jud. Dâmbovița, a adormit în Domnul în ziua de 9 Noembrie, 1936.

Sora *Tinca Bumbocea*, în etate de 65 de ani, din aceeași Comunitate, a adormit în Domnul în ziua de 6 Octombrie, 1936.

Sora *Lina C. Niță*, membră a Comunității Măgureni, în etate de 28 de ani, a trecut la odihnă pe ziua de 24 Aprilie, 1936.

Prietenul de adevăr *Ticu Corbu* din Comunitatea Piatra Neamț, a trecut la odihnă în urma unui accident nenorocit, îndurerând adânc pe părinții și cunoscuții săi.

A. Panait

Fratele *Ioan M. Iovan*, în etate de 54 de ani, membru al Comunității Ciutura, județul Dolj, a fost chemat de Domnul la odihnă pe ziua de 20 Iulie, a. c.

Fratele *Gheorghe Dârzu*, în vârstă de 57 de ani, membru al Comunității Craiova, a adormit în Domnul pe ziua de 13 Iulie, 1936.

I. I. Gheorghisor.

ANUNȚURI

Aducem la cunoștința fraților noștri de pretutindeni că individul a cărui fotografie o reproducem alăturat, este un excroc ce umblă din loc în loc, înșelând pe membri în diferite feluri. Se folosește de multe nume, dar numele lui adevărat este Gheorghe Rotaru. În unele părți se prezintă ca specialist în materie de reparat mașini de cusut, încasând sume pentru procurarea pieselor necesare din Germania; în alte părți se prezintă ca predicator, și încasează sume pentru lucrarea Domnului; în alte părți se prezintă ca Adventist din Basarabia, având însărcinarea de a strânge sume pentru cei infomețați de acolo. Pentru legitimarea sa se folosește de adevărul de ieșire din cult. În Basarabia a excrocătat pe mulți. În timpul verii a colindat județele Vlașca, Teleorman și Dâmbovița. Pe la sfârșitul lunii Noembrie 1936, a plecat spre București. Nimeni să nu-i dea crezare, sau să-l primească. El este urmărit de poliția din Chișinău, și dacă cineva a dat de urmele lui, poate să-l dea pe mâinile poliției.

N. Arcaliefski

Angajez imediat fată de serviciu curată și pricepută, la trei persoane, dându-i Sabatul liber. Scrieți pretențiunile. Adresa V. Grozea, str. Lipsani No. 33, Ploești.